

ΠΑΛΙΝ με τους ίδιους θλιβερούς λογισμούς εξύπνησεν ο λοχίας Παραμιζές τήν πρωΐαν του Πάσχα :

ΕΥΖΩΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΓΡΑΝΙΤΣΑ

Ξανακάνου γαμήλιου πρόσας...μάϊδι για τν' ούρασια 'Ιλέν', μάϊδι για οϊούδηπουτι κουμπόδιε μια προίκας! Γιτέλεσαι, τού πήςρα άπόφασ'! Είπα να γίν', θά γίν'!... Τρία έστι μ' ύπουλείπουτι έπειτι μέχρις άφυπριτήσιους. Θά πάρου τν' συνταζούλαμ' κι δώ πάν' οϊ άλλ'... Στού 'Αγιουν 'Ορους! Καλόγηρου μί

Ο ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΜΕΝΟΣ

—'Ο Θεός να τού κάν' Πάσαγα!... Πάσαγα άνιυ λιπίδους προαγουγιής, Πάσαγα άνιυ ιτέρου ήμίσιους, Πάσαγα άνιυ ήπίδους άπουκαταστάσιους!... 'Ιμαράνθη ού ζήλους μ', ιμαυλοχούωρησν ή άπουγουήτιους, τά πάντα ριμβόζουιν ήν πλήρει άδιαφουρία...

Καί σηκωθείς άπό τώ κρεββάτι του, εκύταξεν έξω στο όρομο που έπλεε στην πασχαλίη χαρά, μέ τα παιδιά που έπαιουγκριζαν τά αύγα, μέ τους νέους που ήσυχολούτο στο ψήσουταν άρνιων, μέ τους γέρονς που δίπλα στις ψησταριές έπιναν τσίπουρο, διηγούμενοι άναμνήσεις.

'Εκείνη τή στιγμή βγήκε άπό τώ μικρό άντικυρόν σπιτάκι στην άλλη που έψήνυτο τά άρνιά τής γειτονιάς, ένας λεβέντης μέ τά λαμπριάτικα ντυμέσιους και έφιλήθηκε μέ όλα τά κορίτσια που παρόστεκαν στο ψήσιμο.

Κυττάζοντας άπό τώ παραθύρι τήν σκηνή αυή ή Παραμιζές, αισθήθηκε ένα τόσον δυνατό χτύπημα ζηλοτυτίας, ώστε έδάγκασε τώ χέρι του και χτύπησε κάτω τώ πόδι του, έτσι που οείστηκε τώ πάτωμα :

—'Αχ, άτμα νεϊάτα! Πού πάν ίκειά τά χρόνια π' ούν τού Χριστός 'Ανεστό, ρούφαρα καλλιπάριενα χειλάκια μέχρι πυθμένοους και μί τώ παραπάν'!... 'Αχχχ!...

Καί έτοι άσαστεϊάζοντας, άπειμακρύθη άπ' τώ παραθύρο και έστάθηκε έμπρός σ' ένα τεμάχιον καθρέφτου, τώ όποϊον είχε κρεμώσει στον τοίχου ή έπέραστος ύποδεκα νέους του Φακής. Καθρεφτιστικέ λίγο σιωπήλα και βαθέως άσαστεϊάσε, ειπε :

—Πώς κατάντες, φαρμακομένη Παραμιζέ! 'Αγνωρίστους άπό τώ κηφάλι μέχρις ούνούχου!

Καί κουήσας θλιβερά τώ κεφάλι του, έξασκολούθησε να μιλά ή στού καθρέφτη τώ είδωλο :

—'Ιού ωρές είσι ού Παραμιζές : 'Ιού είσι ωρές π' γαμπροστολιζούσων τάς ζυγίας αυάς ήμερας κ' έκρουε ούλους ού υύλους κι μ'ή ή φτιρουτή : 'Ιού είσι, ωρές, πούσωνις τούν χουρό ινώπιον τού ναού τς κάτ' Παναγιός στν' 'Αρτα κι μάϊδι άπ' τού Γλυκούρου, μάϊδι άπ' τώ Μπάν, μάϊδι άπ' τν' Σκιά ήνι κορίτσι' π' να μη βαλανούνται διαπρούσιους : 'Ιού είσι ωρές ού ιρουτολήτηους κι' ού δημόνιους είς άκρουν τσιλεπής Παραμιζές !... Να! να!

Καί μουτζώσας τρίς τόν έαυτό του, γύρισε τά μάτια του άπό τόν καθρέφτη μ' ένα μορφασιό άηδίας. 'Απλώσε κατοπιν στον τοίχου, έξεκρέμασε τόν ντουλαμά του και τόν έφόρεσε. 'Αλλά καθώς ντυνόταν, είδε πάλιν τόν έαυτό του στον καθρέφτη κι' έγιανε έξα φρενόν.

—'Ακοός ίκει, ού διάσημος Παραμιζές να φουρή ντουλαμάν προκατακυμαϊούιν κι' ούλοφουρομένοιν άπό λιγδισ! Φτωό, π' ανάθεια τόν πατέρα σ', Παραμιζέ, π' ήταν κουμπί κι κόπιτα θλυκομένοιν, π' ή κάλτα π' ήταν τεζαρισμέ, σαν τού τέλ' τ' ταμπουρά, πάλεγις πώς βγήκι άπ' τού τοδούλου καρυδιού, να έμφαίνιτι τώρα ώσπιρ μάγειρους τ' συοσιτιου, ιμβριθής άπό λέρα κι' άπό άπαλαουσιά! Φτωό, π' ανάθεια τόν πατέρα σ', Παραμιζέ!

Κί' άφού σκέφτηκε λίγο, έξασκολούθησε :

—'Αλλά τί φταις ίσού, έρμι κι' άλαλι Παραμιζέ!... Τι φταις ίσού!... 'Ας βήπι τώ Κράτους!... Τώ άστουρουν Κράτους π' άι ιγκατελιμν είς τού έλευος τ' Θεού, άνιυ λιπίδους προαγουγιής, άνιυ ιπέρβαθείσιους τού διαζήσιου άθλουός. Τι διάουλου, θά νάκανα μαβές! Μι πής ή άπούγουήτευ' άπ' τά πουδάρια κι πηρμήλαστο τζαϊσίσιου κι' ιρουτικόνου κουρμάκι μ'... 'Ιν τού μιταξό, ιμαράνθη κι' ή νεϊότης μ', άπουγουήτιου' μαβές τ' λέν αυή τή σαράκ' τς' νεϊότης κι τού σιεδά, άδιάπτουτους μαρσιους κι' άδιαφουρία...

»'Αχ, άτιμου Κράτους !'Ιού μ' άσπριος τά πηρισπούδασια νεϊάτα, μ' ίσού μάκαμε πασιά τ' λιθενάτιμ', ίσού μ' κατικρούρηγισ τά άγέρονου ήμφος, ίσού μ' έριξίς στού σιεδά τ' κρασιό κι σπερμολογιέ ού κόμισους κι μ' διαβάλλ' τή προυστυπικόττά' κι μ' άποκρούσων τάς γαμήλιους προυτάεις μ'...

Στό σμείον αυό, εστάθηκε λίγο σκεπτικός, άλλ' άναπηθήσας έσανικά φώναξε :

—'Ουδέπουτις ! 'Ουδέπουτις ! ουδέπουτις πλέουν ού λοχιίας Παραμιζές θά διανουγη ήρι άπουκαταστάσιους ! Στού διάουλου να τάχι κι' ού έγγαμος βίσιους κι τά τρυφικά χαιδουλογημάτα! 'Ιγώ δέν τού ξαναριππου πλέουν τού γοητρόν μ'... Δέν

λέν ψυχή τε κι σώματι!... 'Οχ' δά, θά κάσου ίγώ να πηριφρουνού τν' συζυγική μ' άρμουδιότητα ή διάφουρις παρσιουακρόφεις τ' χουριού!... 'Ιμένα μί λέν Παραμιζέ κι τ' Παραμιζέ τού γοητρόν δέν άνέγιτι ιρουτικους παραγουοιουούς!...

'Εκείνη τή στιγμή μήτε μέσά ή ύποδεκα νέους του Φακής :

—'Αξί ίβω, Φακή! Μήν ίβω κι προσερίτι τού άπόγειουα μνζές στις διάφουρις καρακάεις π' θά ιπισκρθεών τούν σταθμό, γιατί θά γένουμι άπό δικαουχτώ χουρία... 'Οποϊους θέλ' να παντρουλουγιέτι, άς παντρουλουγιέτι άλλού! 'Ινός τού στρατάνους κ' είς βάρους τ' πασχαλίου ούβιλιου, δέν ίπιτρεπου άργουλαβεις κι ιρουτικά σχιδιαγραμμάτα!... Ούλα κι' ούλα, μάϊδι παιδάκ' δέ θά ούσφραιθη έγχάριουν θηλ'κόν... 'Αϊεις ; 'Αϊεις, πές!

—'Αϊεις! έμουρμούρισε περιτρός ή ύποδεκα νέους του Φακής.

Τώ άπόγειουα, γύρω άπό τόν χορό τών ευζώνων, είχαν μαζευτή κορίτσια και νεοί τής κομποπολες και παρακοιουούσαν την ευζωνική διασκεδάζει. 'Ο λοχίας Παραμιζές, καθισμένος σ' άπόστασι, εκάλεσε έναν ευζωνο και τού έδωκε τήν έξής έντολι, σε τού άσπυρότατο :

—'Νά πώς... τς' άξιόλουγης κυρίας άπό τού ινευθεν μέρους να μη στέκουτι, γιατί θέλου να βλέπου κι' ίγώ τώ χουρό... Θέλ' να βλέπ' κι' ού ίπι κι φαλής να τς' πής.

Μεταδούβησης τής διαταγής αυής έπί λέξει, γύρισε μιά μεσοκόπη γειτόνισσα τού σταθμού και βλέποντας τόν Παραμιζέν καθισμένον άντίκου τού χορού, τόν έχαιρέτησε και τόν πησίασε.

- Χριστός 'Ανεστό! τού ειπε.
- 'Ιγχαριστώ, παρσιουούς!... άπάντησεν, ή μάλλον έφρυγήθη ή άγριος λοχιος.
- Κί' είς άνώταρος...
- 'Ιγχαριστώ, παρσιουούς!...
- Με τρία γαλόνια ού χρόνου...
- 'Ιγχαριστώ, παρσιουούς!...

'Η γειτόνισσα έπέσιθηκε ότι ή λοχιος ήταν στα μουπριουα του και έπεχειρήσε άμέσως να τού βήτη τήν ευαίσθητον χορδήν τής καρδιάς του :

—Καί τού χρόνου ζευγαρωμένο...
—'Ιγχαριστώ, αλλά δέν έχου κατά νουν τού ούτον ιπιχειρήμα... 'Ας ρίξιν άλλού τόν σιεδάτς :

»'Εδάτς ή θσαιλοπολες τ' χουριού σας... Ού Παραμιζές δέν ιώκρηπ'. Θά ιπιδουθή είς τόν ιεραρχικόν βίσιου (ιεραρχικόν έννοουσε τόν μοναχικόν).

—Μά αυά είνε τώ Θεού πράματα, ειπεν ή γειτόνισσα, κα νέας δέν τά όριεις άπ' έαυτού τ'... Τό ύστερο-ύστερο, τά νεϊάτα είνε νεϊάτα, δέν έχουιν κανένα ιτραθερι με τά ράσα.

'Ενωμαεαζό, έπλησιάζε προς αυόν και ή παρεια τής γειτόνισσας, τούτέστι τρεις-τέσσερος άνιμής τής, άρκετα ώφράεις και πολλακις προκαύσασαι τάς έρωτικας διαθέσεις τού Παραμιζέ. Στά τελευτάια λοιπόν λόγια τής γειτόνισσας, έγέλασε αυός και ειπεν :

- Βιβαίσιους, τά νεϊάτα δέν κρύθουντι, μάϊδι καλυουηρέουντι, αλλά άφού πηριφρουνούντι διακαώς!...
- Ποιός τά πηριφρονέι ; ειπεν ή γειτόνισσα. 'Ισια-ισια, που τά τιμουν και τά ζήλουν!
- 'Ασπρουήτρον! 'Ασπρουήτρον! φώναξεν άζαφα ή Παραμιζές, σηκωνόμενος. Πιτάξ' ινός τού σταθμού κι φέρι δώθις διάφουρος ιπιλέκτους μνζεις μέ ισάρθια προς τν' παρεια ποτηρία... Κί' μίνα ούκά κουκνέλι!

'Ενός μωψή ώρας έγέμισε τρεις φορές ή οκά και έφαγώθηκε ή πλάτη τού όβελιου. 'Η ήδονική κουθένα περϊ νεοιητος και γάμου, είχαν μερακόσει τόσο τόν τέως άπογοητευμένον λοχιος, ώστε να ξεκοκαλίση μάζο μέ τήν τρυφεράν συντηρία τού ολόκληρο τώ διά τώ βεπιων φυλαγθεν κομιατι τώ ψητού. 'Η γειτόνισσα άλλωστε ξαναθε τον ένθουσιασμό τού λοχιια μέ γλυκόλογα περϊ άπουκαταστάσεως. Κί' έτοι, φθάσας στο κατακόφου τής αισιοδοξίας του, ή Παραμιζές έτραύλισε :

—Βιβαίσιους, τού μέλλου μ' προυσιεαϊά ιωρό κι ιπιζήλουν, αλλά άπογοητεϊουμι ινιουτι, διότι γλιέπου κάτ' στραβά

...Πηρι άπουκαταστάσιους !...

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

0.47	7%	10.9.31/146	2
1.80			
6.23		2.9	3.4
72	7%	2.9	1.2
74			1.2
		Σύνολο	1.2

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

—ΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΝ ΣΥΜΦΩΝΟΝ

Εύχ η κάθε πολίτου πρέπει να είνε, όπως τω πολιτικόν Βαλκανικόν Σύμφωνον πρέπει να επακολουθήσῃ και τὸ οικονομικόν, διότι άνευ αὐτοῦ, ὁ πολὺς κόσμος δέν αισθάνεται τὴν χρησιμότητα τῶν πολιτικῶν Συμφώνων. Τὸ οικονομικόν Σύμφωνον θά ἐπέτρεπε τὴν ἀνταλλαγὴν περισσότερῶν ἐμπορευμάτων μετὰ τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν καί εἰς τιμὰς συμφερούσας, λόγω τῆς μικρᾶς ἀποστάσεως, ὡστε νὰ αισθανθῆ καλύτεσα ὁ κόσμος τὰ ἀγαθὰ τῶν συμφωνιῶν. Εὐτυχῶς, τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν διευκολύνει πολὺ και ἡ διαφορτικὴ παραγωγή κάθε Βαλκανικοῦ Κράτους. Π. χ. ἡ Ρουμανία πετρέλαια, σίτον και δημητριακὰ. Ἡ Σερβία ξέῳα και ζυλαία. Ἡ Τουρκία μαλλιά και ζῶα κτλ. Ἡ Ἑλλάς σταφιδα, ἔλαιον κτλ.

—Ἡ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Εἰς προσηγομένον φύλλον ἐβίβιαμεν τὸ ζήτημα τῆς εὐκόλου συστάσεως κατ' ἀρχὴν τῶν Τραπεζῶν μας, με μικρὰ και ἀνεπαρκῆ διηλαθὴ κεφάλαια και δεινότερον τῆς λειτουργίας των ὡς πιστωτικὸν ὄργανοιῶν, οἱ ὁποῖοι, ὡς συγκεντρωτὰ τοῦ ἰδιοῦ κεφαλαίου, πρέπει νὰ τὸ διοχετεύουν γιά τὴν ἱκανοποίησιν τῶν μελετωμένων και οικονομικῶν ἑσασιασμένων ἀναγκῶν τῆς Ἑθνικῆς μας Οικονομίας. Τώρα, εὐχαρίστως πληροφοροῦμεθ, ὅτι ἐπεβλήθη ἐπιρώτῃ εἰς τὴν Βουλὴν μετὰ τὸ θέμα αὐτό, κ' εἶται θὰ ἀνακαθῆσθῇ ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἑθνικῆς Οικονομίας καὶ δώσῃ ἐξηγήσεις γιά τὴν πολιτικὴν τοῦ Κράτους μέχρι σήμερον ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, και τὸ σπουδαιότερον δίδεται ἀπὸ τὸ ἐπισημότερον βήματός ἀφορμὴ νὰ καθορίσῃ τὸ Κράτος τὴν πολιτικὴν και τὰς κατευθύνσεις του ἀπάνω στὴ λειτουργία τῶν Τραπεζῶν. Ἐκεῖνο ποῦ γενικὰ ὁ κόσμος θέλει, εἶνε νὰ μὴ ἐμφανίζωνται ὡς Τραπεζαί, ἀλλὰ χρηματιστικὰ γραφεῖα, τὰ ὁποῖα, ἐξαιρέσει περιωρισμένων χρηματιστηριακῶν ἐργασιῶν, δέν προσφέρουν καμμιὰ ἄλλη ὑπηρεσία.

—ΑΙ ΥΓΙΕΙΣ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Μετὰ τὰς ἐκδηλώσεις τῆς μεγάλης οικονομικῆς κρίσεως και τὰ ριζικὰ μέτρα ποῦ ἔλασαν διὰ τὰ Κράτη διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἐξαγωγὴν χρυσοῦ και συναλλάγματος, με ἐξαιρέσει διὰ τὰς ἀνεπαρκῆτους ἀνάγκας ἐκάστης χώρας, ἔνα μέτρο ποῦ ὑπῆρξε ἀπὸ τὰ σοβαρώτατα, ἦτο ἡ «παγοποίησης» τῶν χρῶν τῶν ἐμπορίου εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Γιά νὰ μὴ γίνῃ δηλαδή ἀθρόα ἐξαγωγή συναλλάγματος, ἐπεβλήθη ὑποχρεωτικῶς εἰς τοὺς ἐμπό-

πραματα... Πλέου ν' σημειρῆ νεανικὴ κοινωνία νὰ μὴ χαπαρίζῃ τοῦ στρατιωτικῶν γόητρον, ἀλλὰ νὰ καταδικᾷ ἰν τοῦ γάμου μόνον τὸν παράν. Δέν σ' λῖεου, ὅτι δέν εἶνε κακῶς κείμενα τὰ ἰν τοῦ σώματι τοῦ στρατοῦ ὁσον ἀφορᾷ περὶ μισθοῦ, ἀλλὰ ἰν τοῦ προσώπου ἰνὸς στρατιωτικῶ ἀυζούγου ὑφίστανται κί ἔτιρα προουόντα, οἷσπερ, λόγου χάριν, γόητρον ἀγέροουχον, ἀδίουπρέπεια κί τὰ προσηοικοντα... Ἄλλ' ἡ κυρίες κουπέλλας διατιλοῦν ἀπιρφοῦντις πρὸς ταῦτα κί ἀγρόν ἀγοράζου. Ἰξηροῦντι βιθαίους ἡ παρόντις ἡ οὔπιαι δέν ἀμφιβάλλου...

Στὸ σημεῖο αὐτό, μεπεδῆτηκε ἡ γλώσσα του και οἷσπασε. Ἡ ὡρα ἄλλωστε εἶχε περάσει και ἡ γειτονία μετὰ τῆς τρυφερᾶς παρέας τῆς ἀποχαίρετσε τὸν λοχία, ὁ ὁποῖος πάλιν αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ ἐπαναλάβῃ τῆς ἐξηγήσεις του :

— Ἰπαναλαμβάνου ὅτι ἰξηροῦντι ἡ παρόντις νεάνιδις, οἷτινες φρονῶν...

Τὰ κορίτσια ἐγέλασαν οἰγαλά, τὸν ἀποχαίρετσαν κί ἔφυγαν. Κί ὁ λοχίας μῆτικε στὸ σταθμὸ, ὁπου τὸν περιμέναν οἱ στρατιώτες.

— Ἀκόμα, μαθές, δέν ἐστρώσασι τραπεζί' ; ἐτραύλισε τρικλιζοντας.

— Τί τραπεζί' νὰ στρώσωμι, κύρ λοχία, π' δέν ἀπόμι μαιδί πατῖδ'... εἶπεν ὁ Φακῆς. Τὰ μάδσαν οἷλα ἡ συντροφία'...

Ὁ Παραμιζῆς ἐσκέπετο, ἐνὸν μινος. Κί ἐπὶ τέλους ψιθύρισε.

— Ἐφαγον τὸν κόρακα κί μᾶς ἀψησαν νηστικούς... Τουλάχιστον ἰκείνα τὰ μαυροπατῖδια π' μάσαν, νῆσαν τὸπουν εἰς τοῦ ζήτημα τῆς ἀπουκατάστασις!...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΓΡΑΝΙΤΣΑΣ

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ἔχει τὴν πρώτη κυκλοφορία
ἐξ ὄλων τῶν Ἀθηναϊκῶν πε-
ριοδικῶν, ἐβδομαδιαίων κλπ.

ρους, ὅπως ὄσα ὀφείλου εἰς τοὺς ἐμπόρους τοῦ ἐξωτερικοῦ, νὰ τὰ δίδουν κατὰ δόσεις ἐντός 5 ἐτῶν. Τὸ μέτρον τοῦτο ἐπιροποῖσνε τὴν πίστιν τοῦ ἔμποριου, διότι εἶνε φυσικόν, οἱ ἔξνοι νὰ μὴ παρέχουν πλέον πιστώσεις. Ἐν τούτοις, ἐξ ἰδίας προτοβουλίας, οἱ Ἑλληνες ἔμποροι, ἐπειθὲ θέλου νὰ διατηρήσουν τὰς ἀγαθὰς σχέσεις μετὰ τῶν προμηθευτῶν των τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἐντός ἐνὸς ἔτους κατέβαλον εἰς τοὺς πιστωτὰς των τὸ ἦμισυ τῶν χρῶν των ἀντὶ τοῦ 20 %, τὸ ὁποῖον ὀρίζει ὁ νόμος. Διὰ νὰ ἐκτιμηθῇ καλύτεσα ἡ προστάθεια αὐτὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔμποριου, ἀρκεῖ νὰ λεχθῆ, ὅτι τὰ χρῆν τοῦ πρὸς τὸ ἐξωτερικόν προσήγγιζον τὰ 6 ἑκατομμύρια λίρας Ἀγγλίας.

—Ἡ ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΒΗΓΩΝ

Ἐκ τοῦ ὄλου ἀοιμοῦ τῶν προσφύγων ποῦ κατέφυγον στὴν Ἑλλάδα κατὰ 1922, ἐξετιμηθῆ ἀπὸ τοὺς ἄρμοβιους, ὅτι ἀγροτικὰ ἰκονομεία ἦσαν μόνον 145.000, οἱ ἄλλοι ἦσαν ἐπαγγελματῖαι, ἔμποροι, βιομηχανοῖ, ὑπάλληλοι, ἐργάται, ἐπιστήμονες κτλ. Ἀπὸ τὰς οἰκονομείας αὐτὰς, ἐγκατεστάθησαν γεωργικῶς ὡς ἔφηρ: Εἰς τὴν Μακεδονίαν 112.110, εἰς τὴν Θράκην 16.800, εἰς τὴν Ἠπειροῦν 1400, εἰς τὴν Θεσσαλίαν 2.900, εἰς τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα 4.950, εἰς τὴν Πελοπόννησον 1.080 και εἰς τὰς Νήσους 5.860. Λιὰ τὴν στέγασιν και νεοσντήσιν ἐγκατάστασιν τῶν οἰκονομείων αὐτῶν, διετέθησαν ἀπὸ τὸ Κράτος 3.465.000 λίραι Ἀγγλίας, διὰ τὴν ἀνέγερσιν 58.000 νέων ἀγροτικῶν οἰκίσκων, ἐκ δὲ τῶν Τουκοκουλογαοικῶν οἰκημάτων ποῦ ἐγκατελείφθησαν ἀπὸ τοὺς ἐξεβλήοντας ἐκ τῆς γῶρας πληθυσμοῦ, δυναίει τῆς σπασινείας περὶ ἀνταλλαγῆς πληθυσμῶν και ἀπὸ τὰ οἰκίσματα τοῦ Ἀπιοσίου. Διετέθησαν ἔτιρα 68.000, ἀπὸ ποσηγομείων τοῦ Κράτος διέθεσε 20 ἑκατομμύρια δρανῶν διὰ νὰ τὰ ἐπισκευάσῃ. Δηλαδή ἐν συνόλῳ διετέθησαν 126.000 οἰκίσματα διὰ τὴν στέγασιν 145.000 οἰκονομείων. Ἡ στέγασις ἦσασ μόνη δέν ἀκεῖ καὶ διετέθησαν ἀκόμη 170.000 μεγάλα ἔγῳα (ἀσπύρες βῆσε, ροῦβελιοι, ἀνελάδες ἴπποι) ἀξίας συνολικῆς 1.833.000 λιρῶν Ἀγγλίας και γεωργικὰ ἐργαλεία ἀξίας 376.000 λιρῶν Ἀγγλίας. Ἐπίσης διετέθησαν δάνεια 500 ἀκά και προσωρινῆς συντήρσεως λίραι Ἀγγλίας 2.066.500 και δι' ἐκτέλεσιν ἐργων κοινῆς ὀφέλειας (ὄδρουςεις, ὁδοποιία, ἀποξηράνσεις μικρῶν ἔλῶν, ἀρδύσεις, καθὸς και διὰ τὴν ὀριστικὴν διανομὴν τῶν ἀγρῶν) ποσόν λιρῶν Ἀγγλίας 1.186.500. Ἐπειθὲ ἦσασ ὡς γῳστον οἱ πρόσφυγοι ἦσαν προσωρινῶς ἐγκατεστημένοι ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εἰς τοὺς λιμένας, εἰς τοὺς ὁποῖους εἶχαν ἀποβιβασθῆ, χρειάσθησαν ἔτιρα 895.000 λίραι διὰ νὰ μεταβῶν εἰς τὰ μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ ἐγκατασταθῶν ὀριστικῶς. Οὔτω λοιπόν, διὰ τὴν στέγασιν και τὴν ἐφοδιασμὸν τῶν οἰκονομείων αὐτῶν μετὰ τὰ γεωργικὰ ἐφόδια και τὰ ἀπασοαίττα ἐργα κοινῆς ὀφέλειας, ἐδαπαυθήσαν ἐν συνόλῳ 9.818.000 λίραι Ἀγγλίας, εἰς τὰς ὁποῖας, ἀν προσθέσωμεν και τὴν δαπάνην Διοικήσεως, ἡ ἴσῳα ἀνήλθεν εἰς 1.445.000 λίρας, τὸ ποσόν ἀνέρχεται εἰς 11.263.000 λίραι Ἀγγλίας. Ἀγροτικὴ ὄμως ἐγκατάστασις, χωρὶς ἀγροῦς, δέν ἔννοεῖται. Τὸ ζήτημα τοῦτο θὰ τὸ ἐξετάσωμεν εἰς τὸ προσεχές φύλλον, γιά νὰ κατανοηθῆ ἀπὸ ὄλους τὸ τεράστιον ἔργον ποῦ ἐπέτελεσε ἡ «μικρὰ και πτωχὴ» Ἑλλάς, γιά τὰ πάσχοντα τέκνα τῆς και τὸ ὁποῖον ποῦ δικαίως ἐθεωρήθη ἀπὸ ὄλον τὸν κόσμον τῆς Εὐρώπης και Ἀμερικῆς ὡς θαῦμα.

—ΑΙ ΑΝΩΝΥΜΟΙ ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ

Ἡ ἀνώνυμος Ἐταιρεία τὴν τελευταία δεκαετία ποσῆλαβε πολὺ μεγάλη ἔκτασις, διότι τὸ σύστημα αὐτὸ ἐπιτρέπει τὴν συμμετήχην και τοῦ μικροῦ κεφαλαίου εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις, ὡστε ἀθροίζόμενα πολλὰ κεφάλαια νὰ ἀποτελοῦν ἕνα μεγάλο και ἐπαρκές γιά νὰ γίνῃ μῖα ἐπιχειρήσις. Ἰδιαίτερος λόγος ποῦ συντελέσει στὴν αὐξήσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Ἀνώνυμων Ἐταιρειῶν, εἶνε και τὸ ὅτι στὸν τόπο μας δέν ὑπάρχουν πολλοὶ ποῦ νὰ ἔχουν μόνου τους πολλὰ κεφάλαια. Ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἀνώνυμων Ἐταιρειῶν ὑπερβαίνει σήμερον τὰς 4.000. Ἀκριβῆς ἀριθμὸς δέν ἔχει δυστυχῶς τηρηθῆ ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον Ἑθνικῆς Οικονομίας, ὅπε τὸ ποσόν τῶν κεφαλαίων ποῦ ἔχει διετεθῆ. Τὸ ὑπουργεῖον, ἀναγνωρίσας τὴν ἔλλειψιν τοῦ, ἐπέδωθε τώρα μολίς στὴν κατάρτισιν τοῦ ὑπῆροῦ Ἀνώνυμων Ἐταιρειῶν, γιὰτὶ τότε μόνον θὰ στηριχθῶν βῆσιμες και χρήσιμες παρατηρήσεις.